

OD ISTOG PISCA

SNEŽANA MORA UMRETI

VETAR I OLUJA

NELE NOJHAUS

S nemačkog prevela
Dušica Milojković

Laguna

Prolog

Trčala je niz opustelu ulicu koliko god je noge nose. Na crnom noćnom nebu rasprskavale su se prve, prerano ispaljene rakete novogodišnjeg vatrometa. Kad bi joj samo pošlo za rukom da se domogne parka i okupljenog mnoštva koje slavi, pa da se utopi u njemu! Nije poznavala okolinu, a potpuno je izgubila i osećaj za pravac. Koraci njenih progonilaca odjekivali su odbijajući se o zidove visokih zgrada. Znali su da su joj za petama i potiskivali su je sve dalje od većih ulica, od taksija, podzemne železnice i ljudi. Ako se sad saplete, gotova je.

Samrtni strah ju je gušio, a srce joj je udaralo kao ludo. Neće još dugo moći da izdrži ovaj tempo. Ali evo! Konačno! Među beskrajnim fasadama visokih zgrada otvorio se mračni prolaz. U punom trku je skrenula u usku uličicu, ali olakšanje je potrajalo samo delić sekunde, dok nije shvatila da je načinila životnu grešku: pred njom se uzdizao gladak zid bez prozora. Bila je u klopci! Krv joj je dobovala u ušima, a u tišini koja je naglo zavládala čulo se samo njeno teško disanje. Čućnula je iza smrdljivih kanti za smeće i priljubila lice uz grubu, vlažnu površinu zida. Zažmurila je u očajničkoj nadi da je progonioci neće videti, pa će otići.

„Tu je!“ uzviknuo je neko prigušenim glasom. „Sad je imamo.“ Reflektor je bljesnuo, a ona podiže ruku, žmirkajući i zaslepljena jarkim svetlom. Misli su joj se utrkivale. Da li da zove u pomoć?

„Oдавde se neće izvući“, rekao je drugi progonilac.

Koraci na pločniku. Približavali su joj se polako, bez žurbe. Od straha ju je bolelo celo telo. Ruke vlažne od znoja stezala je u pesnice, nokti su joj se bolno zarivali u meso.

A onda je ugledala *njega*! Iskoračio je u svetlost i pogledao je odozgo. Na tren je osetila olakšanje, prožeta suludom nadom da je došao da joj pomogne.

„Molim te!“, prošaputala je promuklim glasom i ispružila ruku. „Mogu sve da ti objasnim, ja...“

„Prekasno“, prekinuo ju je. U očima mu je videla prezir i ledeni gnev. Poslednja iskrica nade zgasnu i raspade se u pepeo, kao i ona lepa bela vila na obali mora.

„Molim te, nemoj da ideš!“ Glas joj je zvučao piskavo. Htela je da dopuzi do njega, da ga moli za oprostaj, da se zakune da će za njega učiniti sve, ama baš sve, ali on se samo okrenuo i nestao joj iz vidnog polja, ostavljajući je samu s onim ljudima od kojih nije mogla da očekuje nikakvu milost. Panika se poput crnog talasa obrušila na nju. Divlje se osvrtala unaokolo. Ne! Nije htela da umre! Ne u ovoj mračnoj, prljavoj uličici što smrdi na mokraću i đubre!

Branila se poslednjom snagom koju joj je davao strah, udarala je i šutirala oko sebe ogorčeno bijući svoju poslednju bitku. Ali nije imala nikakvih izgleda, muškarci su je pritisli na tle i grubo joj zavrnuili ruke iza leđa. A onda je osetila ubod u ruku. Mišići su joj utrnuili, uličica joj se rasplinjavala pred očima. Neko joj je strgao odeću s tela, ostavljajući je голу i bespomoćnu. Osetila je da je nekuda nose, poslednji put je ugledala usku traku crnog noćnog neba između visokih zidova, zvezde koje trepere. A onda se odnekud obrušila i padala je i padala u beskonačnu, duboku tamu. U kratkom, predivnom trenutku

osetila je kao da nema težine, vrtoglavi pad ju je ostavio bez daha, postalo je potpuno mračno, a pomalo ju je i čudilo što je toliko lako umreti.

Skočila je i sela. Srce joj je ubrzano tuklo i bilo je potrebno nekoliko sekundi da shvati da je sve samo sanjala. Taj san je progoni već mesecima, ali još nikad nije bio tako stvaran i nikada ga nije dosanjala do kraja. Sva je drhtala. Obgrlila je telo rukama i čekala da joj se zgrčeni mišići opuste i da prestane da oseća hladnoću. Svetlost ulične svetiljke padala je kroz prozor zaštićen rešetkama. Dokle će ovde biti bezbedna? Spustila se na krevet, zarila lice u jastuk i počela da plače jer je znala da se tog straha nikada neće osloboditi.

Ponedjeljak, 11. maj 2009.

Sunce upravo beše izašlo kad je zatvorio baštenska vrata za sobom i krenuo blagom uzbrdicom ka šumi, kao i svakog jutra, s puškom na ramenu. Nekoliko metara pred njim trčkarao je Tel, oštrodlaki, smeđi lovački pas rase pudlpoenter, njušeći povremeno i upijajući svojim osjetljivim nosom hiljade mirisa koje je noć ostavila za sobom. Ludvig Hirtrajter je duboko udahnuo svež, prohladan vazduh i slušao ptičji jutarnji koncert. Na livadi kraj šume nepomično su stajale dve srne. Tel ih je pogledao, ali nije se činilo da ima nameru da ih uplaši. Bio je pametan, poslušan pas, koji je znao da divljač treba da ga zanima samo ako mu gospodar to dopusti.

„Dobar dečko“, dubokim glasom je promrmljao Ludvig Hirtrajter. Šuma nije bila daleko od njegovog imanja. Prešao je crveno-belu ogradu, koju su pre nekoliko godina morali da podignu jer su izletnici iz Frankfurta željni šetnje sve češće zalazili duboko u šumu. Današnji ljudi, pre svega oni iz grada, nemaju nikakvog poštovanja prema prirodi. Ne umeju da razlikuju drveće, bazaju unaokolo brbljajući na sav glas, a svoje nevaspitane pse puštaju da trče slobodno, čak i u vreme lovostaja. Neki se čak i raduju ako ti njihovi psi isteraju i

pojure divljač. Ludvig Hirtrajter nije imao nimalo razumevanja za takvo ponašanje. Šuma je za njega predstavljala sve-tinju. Poznavao ju je kao sopstveni vrt, znao je gde se nalaze usamljeni proplanci, gde obitava divljač i kojim putevima se kreću divlje svinje. Pre nekoliko godina lično je osmislio table i putokaze za pešačku stazu Lindenkopf, koja vodi kroz šumu, kako bi nezalicama bar malo približio šumske tajne.

Sunčevi zraci su se probijali kroz gusto lišće, pretvarajući šumu u tihu, zeleno-zlatnu katedralu. Tel je na prvom račvanju staza skrenuo desno, kao da je pročitao misli gospodaru. Prošli su kraj moćnog velikog hrasta i stigli do čistine na kojoj je prošle jeseni nevretime poobaralo drveće. Iznenada, Ludvig Hirtrajter zastade. I Tel je stao i načuljio uši. Zvuk motora! Ubrzo zatim, tišinu je narušilo resko brujanje motorne testere. To nisu mogli biti radnici šumskog gazdinstva jer oni u ovo doba godine nisu u šumi imali nikakvog posla. Ludvig Hirtrajter je osetio kako u njemu narasta gnev. Okrenuo se i žustrim korakom krenuo u pravcu iz koga su dopirali zvuci. Srce mu je žestoko lupalo. Slutio je da se neće držati sporazuma, već da će naprosto početi s krčenjem šume kako bi još pre planiranog skupa građana stvorili situaciju svršenog čina.

Nekoliko minuta kasnije bojazni su mu se potvrdile. Sagnuo se i prošao ispod crveno-bele plastične trake, razapete oko malog proplanka ispod planinskog grebena, i zapanjeno pogledao parkirana narandžasta teretna vozila i nekoliko radnika koji idu za svojim poslom. Ponovo se razlegao neprijatni zvuk motorne testere, a drveni opiljci su poleteli. Velika smreka se nakrivila i zaškripala kao da stenje, pa tresnula o proplanak. Đubrad podmukla! Tresući se od gneva, Ludvig Hirtrajter je skinuo pušku s ramena i otkočio je.

„Stoj!“, zaurlao je kad je motorna testera proradila uprazno. Ljudi su se okrenuli ka njemu i podigli štitnike za oči na svojim radničkim šlemovima. Hirtrajter je stupio na proplanak, s Telom pored sebe.

„Gubite se odavde!“, doviknuo mu je jedan od radnika. „Nemate ovde šta da tražite!“

„Vi se gubite!“, s mračnom rešenošću mu je uzvratio Ludvig Hirtrajter. „I to odmah! Kako vam je uopšte palo na pamet da tu sećete drveće!“ Predradnik je spazio pušku i odlučan izraz na Hirtrajterovom licu.

„Eh, pa smirite se.“ Podigao je ruke u nastojanju da ga umiri. „Mi samo radimo svoj posao.“

„Ovde, bogami, nećete. Odlazite iz šume, i to odmah.“

Drugi radnici su se približili. Motorna testera je zamukla. Tel je promuklo režao, a Hirtrajter je stavio prst na obarač. Bio je smrtno ozbiljan. Početak gradnje planiran je za prve dane juna, a ovo prevremeno krčenje šume bilo je nezakonito, čak i ako su za njega imali prećutni pristanak gradonačelnika ili pokrajinske skupštine.

„Imate tačno pet minuta da pokupite svoje stvari i nestanete!“, doviknuo je ekipi. Niko se nije pomakao. Nanišanio je motornu testeru u ruci jednog radnika i povukao obarač. Prolomio se pucanj. Hirtrajter je oružje tek u poslednjem trenutku povukao malo naviše, pa je metak prozujao oko metar iznad čovekove glave. Radnici su nekoliko sekundi stajali kao paralisani i zurili u njega ne shvatajući šta se događa. A onda su se navrat-nanos dali u beg.

„Odgovaracete za ovo!“, doviknuo mu je predradnik. „Zvaću policiju.“

„Možete, slobodno.“ Ludvig Hirtrajter je samo klimnuo glavom i zabacio pušku na rame. Neće zvati policiju jer bi time isekli granu na kojoj sede, kriminalci lažljivi.

Malo je nedostajalo da poveruje u ona licemerna obećanja. Da navodno nijedno drvo neće biti posečeno dok se sve ne reši. Još u petak su im to bogzna kako svečano obećavali. A pritom su sigurno već naložili preduzeću za krčenje šuma da počne s radom u ponedeljak ujutro. Čekao je da kamioni napuste proplanak i da se zvuk motora izgubi u daljini, pa je naslonio

pušku o jedno deblo i krenuo da sklanja traku kojom su ogradili teren. Ovde neće pasti više nijedno drvo dokle god on to bude mogao da spreči. Bio je spreman za borbu.

* * *

Pija Kirhof je stajala kraj pokretne trake za prtljag i upravo je pružila ruku da uzme svoj kofer kad začu tihi cvrkut iz džepa svoje jakne. Malo je potrajalo dok taj ton nije povezala sa svojim mobilnim telefonom, koji je ponovo uključila tek neposredno nakon sletanja. Tokom tri predivne nedelje mobilni je ćutao. Od jedne među najvažnijim korisnim stvarima u njenom svakodnevnom životu pretvorio se u nešto potpuno sporedno. U ovom trenutku joj je, međutim, prtljag koji stiže bio neuporedivo važniji od poziva. Kristofov kofer je bio među prvima, pa je on već izašao i krenuo ka izlazu. Pija je mislila da će odmah poći za njim, ali morala je da čeka dugih petnaest minuta jer je prtljag s leta broj LH729 iz Šangaja pokretnom trakom stizao izluđujuće neredovno i sporo, a rastojanje među pojedinačnim komadima prtljaga bilo je više metara.

Tek kad je natovarila na kolica svoj sivi kofer od tvrdog materijala, posegla je za telefonom u džepu. Kroz aerodromsku halu odjekivala su saopštenja sa zvučnika, a neko ju je svojim kolicima grubo udario u noge, pritom se čak i ne izvinivši. Još jedan avion izbacio je svoje putnike, pa se pred carinom napravila gužva. Pija je konačno pronašla telefon, koji je neumorno cvrkutao, i javila se.

„Na carini sam!“, povikala je. „Molim vas, pozovite me kasnije!“

„O, izvini molim te“, uzvratio je glavni komesar Oliver fon Bodenštajn. Šefov glas je zvučao kao da se zabavlja. „Mislio sam da ste se vratili sinoć.“

„Oliver!“ Pija je uzdahnula. „Žao mi je. Avion nam je kasnio devet sati, tek sad smo sleteli. Šta ima novo?“

„Mali problem“, odgovorio je Bodenštajn. „Imamo jedno telo i mora da se izvrši uvidaj, ali danas u jedanaest se u opštini venčavaju Lorenzo i Tordis. Ako ne dođem, nadrljaću kod porodice.“

„Telo? Gde?“ Pija je htela da prođe kroz carinu, ali oniža, debela carinska službenica, koja je bezizražajnog lica posmatrala putnike, podigla je ruku. Pijina poslednja primedba očigledno je probudila njeno interesovanje. Baš glupo za nekoga ko žuri.

„U zgradi jednog preduzeća u Kelkhajmu“, rekao je Bodenštajn. „Upravo su nam javili. Poslaću one naše nove, ali bilo bi mi draže ako bi i ti mogla da dođeš.“

„Imate li nešto da prijavite?“, zarezala je službenica na carini.

„Ne.“ Pija odmahnu glavom.

„Kako to – ne?“, zapanjeno je upitao Bodenštajn.

„Ne, hoću da kažem – da“, iznervirano je uzvratila Pija. „Ne, nemam ništa da prijavim. I da, poći ću s njima.“

„Kako to mislite?“ Carinska službenica je podigla obrve. „Molim vas, otvorite kofer.“

Pija je stisla telefon između obraza i ramena. Krenula je da otvara kofer i pritom polomila nokat. Osećaj opuštenosti s godišnjeg odmora rasplinuo se kao dim. Ponovo je bila pod stresom.

„Dobro, otići ću. Daj mi adresu.“

Otvorila je kofer. Žena s carine je pažljivo prekopala Pijin nemarno spakovani kofer, u nadi da će među prljavim vešom možda pronaći nelegalno unesenu vazru iz perioda dinastije Ming, prokrijumčarenu flašu žestokog pića ili više boksova cigareta. Iza Pije se napravio dug red. Besno je streljala očima ženu, koja joj je nakon duge potrage mirno klimnula glavom i pustila je da prođe. Pija je spustila poklopac uz tresak, zatvorila kofer, bacila ga na kolica za prtljag i žustro krenula ka izlazu. Vrata od mlečnog stakla kliznula su u stranu. Kristof je stajao iza ograde, s pomalo napetim osmehom, a kraj njega je vidno nezadovoljan stajao Pijin bivši muž dr Hening Kirhof. Samo joj je to još nedostajalo! Po njih je na aerodrom trebalo da dođe

Mirjam, koja je tokom Pijinog odsustva brinula o životinjama na Birkenhofu; tako su se bar dogovorile telefonom pre nego što je avion poleteo.

„Kofer mi je bio poslednji na traci“, izvinila se Pija. „A onda je još i ona debela na carini morala sve da mi prekopa. Žao mi je. Otkud ti ovde?“

Poslednja rečenica bila je upućena bivšem mužu. U poređenju s Kristofom, preplanulim na suncu centralne Kine, Hening je delovao bledo i mršavo.

„I meni je drago što te vidim“, sarkastično je odgovorio i napravio grimasu. „Auto mi je već više od sata parkiran na zabranjenom mestu. Ako dobijem kaznu, ti ćeš je platiti.“

„Izvini.“ Pija je Heninga ovlaš poljubila u obraz. „Hvala ti što si došao po nas. Šta je s Mirjam?“ Veza između njenog bivšeg muža i njene najbolje drugarice iskomplikovala se zbog opšte sumnje da je Hening otac još nerođenog deteta svoje bivše ljubavnice. Nakon višemesečnog potpunog prekida kontakta, tokom koga je Hening ozbiljno razmišljao da kukavički pobegne u inostranstvo, njih dvoje su se ponovo zblížili, ali nije moglo biti ni govora o harmoničnom odnosu punom poverenja.

„Mirjam mora u devet da bude u Majncu, nije mogla da čeka da vaš avion konačno sleti“, objasnio je Hening s prizvukom prebacivanja u glasu dok su išli ka izlazu. „Zamolila me je da dođem po vas jer mi Institut nije daleko odavde. Kako je bilo na odmoru?“

„Lepo“, odgovorila je Pija, brzo razmenivši poglede s Kristofom. „Lepo“ je bio najbleđi opis koji bi za sto godina mogla da smisli. Ove tri nedelje u Kini bile su njen prvi pravi odmor i naprosto je bilo savršeno. Mada su već neko vreme zajedno, pogled na Kristofa još joj je izazivao ono prijatno i uzbudljivo golicanje u stomaku. Ponekad uopšte nije mogla da shvati da je imala toliko sreće da pronađe muškarca kao što je on. Sreli su se pre tri godine, u leto, prilikom istrage jednog slučaja ubistva, u vreme kad se Pija beše već gotovo pomirila s tim da

će ostatak života provesti sama sa svojim životinjama na Birkenhofu. Među njima je odmah planula varnica. Bodenštajn ga je, doduše, tada smatrao za glavnog osumnjičenog, što nije baš olakšavalo stvar.

Majsko jutro je bilo prohladno i Pija se naježila. Posle četrnaest sati leta osećala se ulepljeno i prljavo i čeznula je da se istušira. To će, međutim, sada verovatno morati da pričeka. Na Heningovom automobilu nije bilo ceduljice s kaznom, možda i zato što je na vidnom mestu iza vetrobranskog stakla istakao natpis: *Lekar u intervenciji*. Kristof i on su oba kofera smestili u prtljažnik, dok se Pija brzo uvukla na zadnje sedišta mercedesa.

„Šta sad planiraš?“, upitala je kad je Hening nekoliko minuta kasnije krenuo auto-putem u pravcu Kelsterbaha. Zbog brojnih vozila kojima su ljudi putovali na posao, u Frankfurt, napredovali su veoma sporo. „Kako to misliš?“, nepoverljivo je upitao. Pija prevrnu očima. Nikad nije mogao jednostavno da joj odgovori na jednostavno pitanje! Masirala je slepoočnice u kojima je počelo da pulsira. U protekle tri nedelje zaista se potpuno isključila iz svega, iz svakodnevnih briga, iz posla, a uspela je da potisne čak i misli o nalogu za rušenje Birkenhofa, koji joj je pretio. Sada se, međutim, sve opet sručilo na nju. Onakav odmor bi bez oklevanja produžila na neodređeni rok, ali prava sreća možda ipak leži u ograničenjima.

„Moram na uviđaj u Kelkhajm, tamo su pronašli neko telo“, uzvratila je. „Šef mi je upravo telefonirao. Izgleda da je odmor stvarno završen.“

* * *

Vrata prihvatilišta za napuštene životinje bila su zatvorena, a parking pred niskom upravnom zgradom prazan. Mark je nemirno špartao pored visoke ograde, svaki čas bacajući pogled na mobilni telefon. Petnaest do sedam. Gde li je samo Riki? Najkasnije za dvadeset minuta moraće da krene. Nastavnici

dižu frku ako makar i minut zakasni na nastavu, i odmah pišu mejlove njegovoj majci samo zato što je u poslednje vreme nekoliko puta zapalio iz škole. Sranje. Zašto mu roditelji ne kapičaju da se smorio od škole. Otkad je izašao iz internata, osećao je da mu je ceo život nekako tuđ i pogrešan. Umesto što besmisleno satima sedi u školi, Mark bi hiljadu puta radije radio nešto kul. Nešto s životinjama, i voleo bi da ima svoj stan pun mačaka i pasa, kao što je kod Janisa i Riki. To bi baš bilo ekstra. Ali otac bi se izvrnuo da mu predloži tako nešto. Matura i studije su obavezni, a nekoliko semestara u inostranstvu bilo bi poželjno. Sve ispod toga značilo bi da je klošar. Potpuni luzer. Takoreći da srlja pravo u red za primanje socijalne pomoći.

S mesta na kom se nalazio mogao je da dobro vidi asfaltirani seoski put koji vodi sve do dole, do Šnajdhajna*, ali osim nekoliko ljudi koji su rano izašli da izvedu pse u šetnju, nije bilo nikoga. Pola noći je proveo pred kompjuterom jer nije mogao da spava. Čim bi sklopio oči, navirala su mu sećanja. Poslao je Riki SMS, a ona mu je odgovorila da će u sedam ujutro biti u prihvatilištu za napuštene životinje. A sada je već pola osam. Mark je odlučio da joj krene u susret.

Kad ga je sudija onomad osudio na osamdeset sati društveno korisnog rada u prihvatilištu za nezbrinute životinje, samo što nije odlepio: kakva usrana glupost. Ali onda je upoznao Riki i njenog dečka Janisa i odjednom je opet imao nešto čemu je mogao da se raduje. U radu u prihvatilištu je istinski uživao, pa je i dalje odlazio da im pomaže mada mu kazna beše davno istekla. Kao da je kod Riki i Janisa našao novi dom, novu porodicu u kojoj je uvek bio dobrodošao. Janis mu je bio veliki uzor. Ponekad su celo večer raspravljali o stvarima koje Marka dotad nisu ni najmanje zanimale: o ratu u Avganistanu, naseljima u Izraelu, primanju zatvorenika iz Gvantanama u Nemačku, ili

* Četvrt grada Kenigštejna u okrugu Taunus. (Prim. prev.)

o Janisovoj omiljenoj temi – lažima o klimatskim promenama. Janis je baš o svemu dosta znao i imao je sasvim drugačije stavove od Markovog oca, koji se u najboljem slučaju uzbuđivao zbog vladine poreske politike, ili zbog levice i zelenih. A pre svega, Janis je s reči prelazio na dela. Mark je već nekoliko puta išao s njim na skupove i demonstracije i to je na njega ostavilo dubok utisak jer je Janis poznao milion ljudi.

Upravo je stavio šlem i seo na moped kad je spazio kako se putem penje Rikin tamni kombi. Kad se zaustavila pored njega i spustila staklo, srce mu je poskočilo.

„Dobro jutro“, rekla je i osmehnula se. „Žao mi je što malo kasnim.“

„Dobro jutro.“ Primetio je da je sav pocrveneo. To mu je, nažalost, bila uobičajena reakcija, da tako glupo pocrveni.

„Hajde da mi začas pomogneš da ih nahranim“, predložila mu je. „A pritom možemo i da popričamo, okej?“

Mark je oklevao. Ma šta, zabole ga za školu. Tamo je već naučio sve što može da mu koristi u životu – da se pravi život i tako odvija negde drugde.

„Okej“, rekao je.

* * *

Jutarnje sunce ogledalo se u visokim, staklenim prozorima zgrade futurističkog izgleda, koja je na brižljivo pokošenom travnjaku zanatske četvrti čučala kao nasukani svemirski brod. Hening je svoj kombi ostavio na parking, na kome je bilo tek nekoliko automobila. Izvadio je oba aluminijumska kofera iz prtljažnika i promumlao samo: „Mogu ja“ kad je Pija htela da uzme svoj. Otkad su Kristofa pre petnaest minuta ostavili pred kapijom Birkenhofa, Hening je utonuo u svoje uobičajeno jutarnje mrzovoljno ćutanje. Ali pošto je šesnaest godina bila u braku s njim i odlično poznavala njegove navike, Piji to nije smetalo. Hening je ponekad uspevaio da i po tri dana s njom ne

progovori ni reč. Prešli su popločani prostor, s raskošnim cvetnim lejama i fontanom, ispred zgrade kraj koje behu parkirana dva policijska patrolna automobila. Pija je u prolazu pogledala naziv firme. *VindPro GmbH*. Stilizovani vetrogenerator kraj njega nagoveštavao je čime se preduzeće bavi. Policajac koji je stajao na stepeništu ispred ulaznih vrata i zevao klimnuo im je da mogu da prođu. Prepoznatljivi slatkasti miris mesa u raspadanju zapahnuo je Piju čim je stupila u impozantni, otvoreni ulazni hol.

„Pa, neko je verovatno celog vikenda ležao u ovom inkubatoru“, primetio je Hening koji je stajao pored nje. Pija je prečula njegov cinizam. Pogled joj je odlutao tri sprata naviše. Do spratova se moglo stići otvorenim zavojitim stepeništem ili staklenim liftom. Ispred dugačkog pulta od plemenitog čelika s desne strane na stolici je sedela žena nagnuta unapred, laktova oslonjenih o kolena i lica zaronjenog u šake. Oko nje je stajalo nekoliko policajaca u uniformama i jedan čovek u civilu. Mora da je to onaj novi kolega o kome joj je Bodenštajn govorio.

„O, gle, gle“, reče Hening. „Šta je? Je l' ga poznaješ?“

„Da. Džemaletin Altunaj. Dosad je radio u Kriminalističkoj policiji Ofenbaha.“

Kao zamenik direktora Instituta za sudsku medicinu u Frankfurtu, Hening je poznao većinu saradnika odeljenja za krvne delikte u Rajnsko-Majnskoj oblasti i celom južnom Hesenu.

Pija je odmerila čoveka koji se naginjao nad ženu i tiho razgovarao s njom. Procenila je da je u svakom slučaju mlađi od četrdeset godina, a ako je suditi samo po spoljašnjem izgledu, predstavljao je nesumnjivo poboljšanje u odnosu na svog prethodnika Franka Benkea. Snežnobela košulja, crne farmerke, izglancane cipele, gusta, vojnički podšišana crna kosa – besprekorna pojava. Odmah se osetila malo neprijatnije u svojoj izgužvanoj sivoj majici kratkih rukava, s mrljama od znoja ispod pazuha, i svojim prljavim farmerkama. Možda je ipak trebalo da se istušira i presvuče. Sad je prekasno.

„Dobar dan, doktore Kirhofs“, rekao je novajlija prijatnim, dubokim glasom. Zatim se okrenuo Piji i pružio joj ruku.

„Viši policijski komesar Džem Altunaj. Drago mi je što smo se upoznali, Pija. Kaj i Katrin su mi već mnogo pričali o tebi. Jesi li se lepo provela na odmoru?“

„Ja... Pa, da, jesam... Hvala“, promucala je. „Stigla sam tek pre pola sata, avion je kasnio devet sati...“

„I odmah uviđaj i telo. Baš mi je žao.“ Džem Altunaj se osmehnuo kao da se izvinjava i kao da je on tu za nešto kriv. Gledali su se nekoliko sekundi, a onda Pija obori pogled. Usred-sređeni pogled njegovih očiju boje tamne čokolade činio ju je razdražljivom. Sekunde su prolazile, a njeno ćutanje je postalo neprijatno. Hening se iza nje kratko i podrugljivo nakašljao, što je Piju vratilo u stvarnost. Pribrala se.

„Šta imamo?“, upitala je.

„Pokojnici se zvao Rolf Grosman i radio je ovde već nekoliko godina kao noćni čuvar. Izgleda da je nesrećan slučaj“, uzvratilo je Džem Altunaj. „Jedna službenica je jutros oko pola sedam pronašla telo. Dođite sa mnom.“

Slatkasti miris se pojačao. Leševi od kojih se širi tako prodoran smrad uglavnom više i ne izgledaju baš prijatno. Pija je pošla za njim uz stepenice, pripremajući se za prizor koji će je dočekati, ali od pogleda na telo ipak joj se na tren presekao dah. Pokojnikovo lice beše toliko podnadulo i promenilo boju da je gotovo izgubilo svoje ljudske crte. Telo groteskno iskrivljenih udova ležalo je na odmorištu između drugog i trećeg sprata. U svojoj profesiji je već mnogo toga videla, ali na prizor muva koje mile oko leša ipak joj se prevrnuo želudac. Samo zahvaljujući profesionalnoj samokontroli uspela je da se ne isповраća pred novim kolegom.

„A zašto misliš da je nesreća?“, upitala je, potiskujući nagon za povraćanjem. Zbog vrućine koja je vladala u velikoj dvorani znoj joj je izbijao iz svake pore. „Fuj! Pa zar ne može da se uključi klima, ili da se otvori staklena kupola na krovu?“

„Ne mešaj se!“, povikao je Hening, koji je upravo navlačio beli forenzički kombinezon. „Teško tebi ako mi usvinjiš mesto zločina.“

Pija je primetila zapanjeni pogled novog kolege.

„To mi je bivši muž“, kratko mu je objasnila. „Dakle, šta misliš?“

„Izgleda kao da se sapleo i pao niz stepenice“, uzvratilo je Džem Altunaj.

„Hm.“ Pija je pogledom pratila stepenice, koje su u blagom luku zavijale na treći sprat. „Jesi li već stigao da razgovaraš sa ženom koja ga je pronašla? I šta je uopšte tu radila u pola sedam ujutro?“

Hening je bučno otvorio svoje kofere. Dok se naginjao nad leš i kritički ga posmatrao, muve su zujale oko njega.

„Navodno uvek tako rano dolazi na posao. Radi u knjigovodstvu.“ Altunaj se okrenuo ka ženi, koja je i dalje nepomično sedela na stolici. „U šoku je. Očigledno je bila dobra s pokojnikom, često su imali običaj da ujutro zajedno popiju kafu.“

„Ali kako je mogao prosto da padne niz stepenice?“

„Izgleda da je voleo da popije, tako bar tvrdi žena iz knjigovodstva“, odgovorio je Džem Altunaj. „Telo zaudara i na alkohol, a u čajnoj kuhinji iza prijemnog pulta nalazi se načeta flaša džeka danijelsa.“

* * *

Vozač službe za isporuku paketa u smeđoj uniformi nezadovoljno je frknuo dok joj je pružao elektronski uređaj i olovku kako bi potpisom potvrdila prijem.

Nažvrljala je svoj potpis na izgrebanom displeju i zadovoljno se osmehnula. Čovek se nije trudio da skrije neraspoloženje što ga je naterala da pakete vuče do magacina, umesto da ih prosto isporuči u dvorištu. Ali Frauke Hirtrajter nije nimalo marila za to. Ušla je u prodajni prostor, upalila svetlo i obazrela se oko

sebe. Mada je prodavnica zapravo pripadala Riki, Frauke ju je volela kao da je njena. Najzad je našla mesto u svom životu na kom se osećala potpuno dobro. *Raj kućnih ljubimaca* stvarno je zasluživao to ime; nije imao ničeg zajedničkog s buđavim, vlažnim, loše osvetljenim prodavnicama domaćih životinja i hrane i opreme za njih koje je Frauke znala iz svog detinjstva. Otvorila je vrata ka susednoj prostoriji, u kojoj se nalazio salon za friziranje pasa. Njeno carstvo. Na večernjem kursu je prošla obuku za psećeg frizera – danas se to zove „grumer“ – a mušterije su rado koristile njene usluge i one su radnji donosile lep prihod. Uz to je išla još i Rikina škola za dresuru pasa, a pre nekoliko nedelja započele su i prodaju preko interneta, koja je izgleda dobro krenula. Frauke se kroz radnju vratila u kancelariju. Nika je već sedela za kompjuterom i pregledala prispele porudžbine.

„Koliko ih je?“, radoznalo se raspitivala Frauke.

„Dvadeset četiri“, odgovorila je Nika. „Dvostruko više nego prošlog ponedeljka. Samo što ne mogu da unesem nove artikle.“

„Zašto?“ Frauke je uzela dve šoljice za kafu iz visećeg ormarića iznad sudoperu u minijaturnoj kuhinji. Aparat za kafu je živahno vrio i brbljio.

„Nemam pojma. Uvek isti problem. Unesem proizvod, a kad hoću da ga memorišem – ništa.“

„To treba da pogleda Mark. Sigurno će imati neku ideju.“

„Da, verovatno bi to bilo najbolje.“ Nika je unela naredbu za štampanje, a malo kasnije laserski štampač je izbacio porudžbinu. Protegnula se i zevnula. „Idem preko, u magacin.“

„Hajde prvo da popijemo kafu. Ima još vremena.“

Kafu je sipala u dve šolje i jednu pružila Niki.

„Već sam ti stavila mleko.“

„Hvala.“ Nika je s osmehom duvala u vrelu kafu. Frauke je bila presrećna što se njihovom timu u *Raju kućnih ljubimaca* pridružila i Nika jer je Riki imala sve manje vremena za radnju. Žene koje im je Zavod za zapošljavanje slao kao ispomoć nisu bile baš nešto. Jedna je krala, druga je bila preglupa da u

magacinu pronađe naručenu robu, a trećoj su se, navodno, već posle tri dana od teškog rada ukočila leđa. Nika je, naprotiv, bila vredna i nikada se nije žalila, unela je red u haotično knjigovodstvo, a otkad im je čistačica dala otkaz, uveče je čak i čistila radnju. Frauke nije znala mnogo o njoj: samo da je Rikina stara drugarica i da živi kao podstanarka kod Riki i Janisa. Kad je prvi put videla Niku, nije bila baš preterano impresionirana: čutljiva i mršava, zamršene pepeljastoplave kose, s okruglim naočarima i nezdravo bleđa, a uz to još i u odeći kakvu su drugi ljudi bacali u kontejnere Crvenog krsta. U poređenju s Riki delovala je neugledno, kao jarebica naspram paunice, ali možda su se ona i Riki svojevremeno upravo zbog toga i sprijateljile. Riki nije baš volela konkurenciju, a Nika joj to sigurno nije bila, a sasvim sigurno nije ni Frauke. Volela bi da dozna nešto više o Niki. Bila je tako čutljiva i često delovala tužno, ali na Fraučinu žalost praktično nikad nije govorila o sebi. Frauke ponekad nije uspevala da obuzda radoznalost, pa bi joj kao uzgred postavila poneko pitanje, ali Nika bi se na to samo osmehnula i rekla da joj je život bio tako nezanimljiv da o tome prosto ne vredi ni govoriti.

„Tako, a sada da se bacimo na posao.“ Nika je odložila šolju u sudoperu. „Riki će doći oko deset, pa će krenuti da isporuči narudžbine. Hoćeš li ti da pozoveš Marka?“

„Naravno, hoću.“ Frauke joj je klimnula glavom i zadovoljno se osmehnula. Život joj se stvarno promenio nabolje. Nadala se da će tako i ostati. Ako je moguće, zauvek.

* * *

Hening je temeljno pregledao telo i došao do prvih saznanja. Spustio je štitnik za nos i usta i okrenuo se Piji i Džemu Altunaju.

„Cenim da je smrt nastupila u subotu, između tri i šest sati ujutro“, rekao je. „Mrtvačka ukočenost je već popustila, a mrtvačke mrlje ne blede pod pritiskom prsta.“